

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., v právnej veci žalobcu: **Ing. Blažej Varinský, obchodné meno: Ing. Blažej Varinský – BVcom**, so sídlom Paulínska 20, Trnava, IČO: 34 303 880, *právne zastúpený JUDr. Ľubicou Masárovou, advokátkou* so sídlom Púchovská 2, Bratislava, proti žalovanému: **Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky**, Lazovná ulica 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného č. I/227/1214-57488/2009/990033-r zo dňa 3.6.2009, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/106/2009 - 374 zo dňa 21. júla 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/106/2009 – 374 zo dňa 21. júla 2011 **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom krajský súd zamietol žalobný návrh žalobcu, ktorým sa domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Trnava č. 649/230/99623/08/Hk zo dňa 19.11.2008, ktorým správca dane znížil žalobcom uplatnený nadmerný odpočet na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie november 2007 zo sumy 34.021.244,--Sk na sumu 7.293,--Sk. Krajský súd sa stotožnil so žalovaným že pokiaľ daňový subjekt tým, že nepredložil žiadne konkrétne dôkazy o skutočnom poskytnutí zmluvne dohodnutých služieb, nesplnil si svoju dôkaznú povinnosť, lebo nepreukázal spôsobom vylučujúcim akékoľvek pochybnosti, že prišlo alebo malo prísť k dodaniu služieb, za ktoré mali byť zaplatené preddavkové platby v celkovej sume prevyšujúcej 200.000.000,--Sk, z ktorých bolo uplatnené odpočítanie dane. Krajský súd poukázal na to, že v preskúmvanej veci bol žalobca na jednej strane komisionárom spoločnosti WINGZ COMPANY Hong Kong, pre ktorú sa na základe zmlúv č. 2007/1, 2007/2, 2007/3 a 2007/4 zo dňa 14.11.2007 zaviazal do 31.12.2008 vykonávať prieskum a analýzu trhu na území Indie, Ruska, Nemecka a Francúzska za účelom potenciálneho umiestnenia a vývozu bližšie nešpecifikovaného tovaru komitenta na príslušný európsky(?) trh, na druhej strane bol vo vzťahu k spoločnosti Promotion & Consulting Slovakia, s.r.o. v zmysle zmlúv č. PC-BV 2007-001 až 004 v postavení objednávateľa prieskumu trhu na území Indie, Ruska, Nemecka a Francúzska v segmente predaja všeobecne vymedzených produktov za účelom strategického vstupu bližšie neidentifikovanej zahraničnej osoby na príslušný trh a po získaní know-how na základe dohody realizovať podporu a prezentáciu splnomocniteľa ako dodávateľa produktov na príslušnom trhu. Odpočítanie dane uplatnené na základe predložených zálohových faktúr od spoločnosti Promotion & Consulting, s.r.o. nebolo uznané z dôvodu, že daňové orgány nepovažovali za dostatočne preukázané, že predmetné faktúry boli žalobcom reálne zaplatené, nebolo preukázané, že tvrdené vopred poukávané platby sa vzťahujú na konkrétny zdaniteľný obchod a nebolo preukázané spôsobom vylučujúcim akékoľvek pochybnosti, že prišlo alebo malo prísť k dodaniu služieb, za ktoré mali byť zaplatené preddavkové platby. Pokiaľ žalobca namietal nezákonnosť postupu daňových orgánov, keď v nadväznosti na nepredloženie dôkazov, ktoré považoval za predmet obchodného tajomstva bolo voči nemu vyvedené neunesenie dôkazného bremena, tak v tejto súvislosti krajský

súd zdôraznil, že daňové konanie sa neriadi zásadou vyhľadávacou, ale zásadou prejednávacou a dôkazné bremeno spočíva na daňovníkovi a je v jeho záujme, aby predložil v daňovom konaní všetky skutočnosti na podporu oprávnenosti svojich nárokov. Vzhľadom na zákonnú úpravu daňového tajomstva krajský súd nepovažoval za dôvodné námietky žalobcu o možnom ohrození obchodného tajomstva, ktorého obsah by mohol byť sprístupnený účastníkom daňového konania a osobám zúčastneným v daňovom konaní. Napokon v priebehu súdneho konania žalobca od tohto dôvodu upustil, nakoľko v súdnom konaní doložil súdu výsledky prieskumov objednaných žalobcom u spoločnosti Promotion & Consulting Slovakia, s.r.o., ale na túto skutočnosť krajský súd pri rozhodovaní už nemôže prihliadať. Pokiaľ žalobca poukazoval na právnu nezávadnosť Dohody o používaní bankového účtu, uzavretú v mene spoločnosti Promotion & Consulting, s.r.o., Ing. Vasylom Boholovetskyym, tak krajský súd pripomenul, že už v rozhodnutí správcu dane bola ako zásadná vyhodnotená skutočnosť, že spoločnosť MOBILE TRADING CZ, s.r.o., ktorá s finančnými prostriedkami disponovala, použila tieto na pôžičku pre spoločnosť TELEXIS, s.r.o. a rozhodujúce bolo skonštatované neprijatie platby na účet pred dodaním služieb platiteľovi. Ani v zmysle odôvodnenia napadnutého rozhodnutia žalovaného nebola podstatná skutočnosť, či predmetná zmluva zo strany Promotion & Consulting, s.r.o. na jednej strane finančné prostriedky, ktoré mali byť uhradené v jej prospech nechala pripísať na účet inej osoby a umožnila jej nimi disponovať a zároveň ich vo svojom daňovom priznaní ako príjem uviedla, ale vlastnú daňovú povinnosť z tohto titulu nesplnila. Krajský súd preto v súvislosti s týmto vyhodnotil ako nedôvodný návrh na doplnenie dokazovania o výsluch svedkov – účastníkov dohody. Krajský súd nepovažoval za dôvodnú námietku žalobcu, že by žalovaný nezákonným spôsobom získaval dôkazy, ktoré potom vyhodnotil v neprospech žalobcu, od iného daňového úradu a tvrdenie žalobcu, že žalovaný sa touto jeho námietkou nezaoberal, nepovažoval krajský súd za dôvodnú a uviedol, že žalovaný sa vo svojom rozhodnutí vyjadril k spochybneniu legálnosti postupu získavania dôkazov dožiadaním od Daňového úradu Košice I. Taktiež sa krajský súd stotožnil so záverom žalovaného, že dôkazy získané od iného správcu dane, ktoré mu ich jeho daňový subjekt predložil, nemožno považovať za získanie dôkazov nezákonným spôsobom. Pokiaľ žalobca nesúhlasil so spochybnovaním preukázania zaplatenia celej fakturovanej sumy, z ktorej bola odpočítaná daň v jeden deň, tak i túto námietku žalobcu považoval krajský súd za nedôvodnú. Podľa súdu sa záver daňových orgánov opiera o logické argumenty podrobne vysvetľujúce

v dôvodoch rozhodnutí, prečo reťazenie jednotlivých platieb na účtoch v rámci jednej banky, prebiehajúcich medzi účtom žalobcu, spoločnosti MOBILE TRADING CZ, s.r.o. (disponujúcej finančnými prostriedkami spoločnosti Promotion & Consulting Slovakia, s.r.o.) a TELEXIS, s.r.o., vyhodnotil ako účelové bankové prevody neosvedčujúce, že došlo k úhrade uplatnených preddavkových faktúr v celom rozsahu. Pokiaľ žalobca namietal aj nesprávnosť vysloveného záveru daňových orgánov, že vedome uzatvoril nevýhodný obchod v rozpore s princípmi podnikania, tak aj podľa názoru krajského súdu, skutočnosť, že žalobca pri svojej podnikateľskej činnosti v rámci jedného „obchodu“ uzavrel zmluvy, na základ ktorých minimálne v rámci záloh zaplatí za dodávku „služieb“ od svojho dodávateľa viac (a podstatne skôr) ako mu bude zaplatená od jeho dodávateľa, je dôvodným podkladom pre podrobnejšie vyhodnocovanie skutočného obsahu takýchto právnych úkonov ako podkladov pre uplatnenie nárokov na vrátenie odpočtu DPH. Krajský súd ďalej dôvodil, že pokiaľ žalobca argumentoval, že splnil všetky zákonné podmienky pre odpočítanie dane s poukazom na § 19 ods. 4 zák. č. 222/2004 Z. z., nakoľko sa jednalo o platenie zálohy na budúce plnenie, tak súd sa stotožnil so žalovaným, že žalobca v konaní dostatočne nepreukázal, že zmluvne dohodnuté služby, ku ktorým sa platby vopred mali viazať, mali byť poskytnuté. Krajský súd v tejto súvislosti považoval za správne vyhodnotenú nedôvodnú a nezákonnú snahu žalobcu zbaviť sa dôkazného bremena s poukazom na tvrdené obchodné tajomstvo, ako aj nepreverovanie žalobcom plnenia predmetu zmlúv dodávateľom Promotion & Consulting Slovakia, s.r.o. v priebehu roka 2008 a predložené zmluvy o úprave vzájomných práv a povinností z dotknutých zmlúv medzi žalobcom, spoločnosťou Promotion & Consulting Slovakia, s.r.o. a spoločnosťou WINGZ COMPANY Hong Kong. Podľa názoru krajského súdu daňové orgány vo svojej činnosti ani procesne nepochybili, pretože skúmali všetky okolnosti a súvislosti zmluvných a iných vzťahov týkajúce sa žalobcom uplatneného odpočtu DPH. Taktiež sa žalovaný vo svojom rozhodnutí zaoberal všetkými námietkami vznesenými žalobcom a jeho tvrdenia, že rozhodnutie žalovaného je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, považoval krajský súd za nepodložené.

Proti rozsudku krajského súdu podal odvolanie žalobca a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Namietal, že žalovaný sa svojím postupom v odvolacom konaní dopustil viacerých zásadných procesných pochybení, a teda toto konanie trpí závažnými vadami, ktoré mali vplyv

na zákonnosť rozhodnutia. Podľa § 48 ods. 2 zákona o správe daní odvolací orgán preskúmava odvolaním napadnuté rozhodnutie vždy iba v rozsahu požadovanom v odvolaní. Avšak odvolací orgán nie je návrhmi odvolateľa viazaný, pretože ak vyjdú pri preskúmaní najavo skutkové či právne okolnosti odvolávajúcim sa neuplatnené, ktoré majú podstatný vplyv na výrok rozhodnutia, možno na ne pri rozhodovaní prihliadať. Odvolací orgán môže výsledky daňového konania dopĺňovať, odstraňovať chyby konania, alebo toto doplnenie alebo odstránenie chýb uložiť správcovi dane. Z uvedeného síce vyplýva, že postup odvolacieho orgánu, v ktorom dopĺňa dokazovanie a následne potom vyvodí iný právny názor, ako bol záver správcu dane v prvostupňovom konaní, nie je v rozpore so zákonom. Avšak v týchto prípadoch vzhľadom na skutočnosť, že ide o konanie pred vydaním konečného rozhodnutia vo veci, proti ktorému nemá daňový subjekt právo ďalšieho odvolania, má daňový subjekt právo na súčinnosť, zaručené mu § 2 ods. 2 citovaného zákona. Má teda právo byť s odlišným právnym posúdením veci zoznámený a musí mu byť daná možnosť proti novému posúdeniu vzniesť argumenty či navrhovať dôkazy, tieto nové závery vylučujúce. V situácii, kedy odvolateľ nebol oboznámený so zmenou právneho posúdenia, ktoré urobil odvolací orgán, nemožno vylúčiť (a prípad žalobcu to jednoznačne potvrdzuje), že sa pôvodne uplatnené odvolacie dôvody, smerujúce proti rozhodnutiu správcu dane v prvostupňovom konaní, založenom na odlišnom právnom posúdení, s novými dôvodmi úplne rozchádzajú. O to dôslednejšie je nevyhnutné dbať na uvedenom v prípade daňového konania, keďže daňový subjekt v rámci súdneho preskúmania rozhodnutia žalovaného správneho orgánu musí preukazovať, že v prípade uvedených žalobných dôvodov využil riadny opravný prostriedok v správnom konaní. Postupom, kedy odvolací orgán neoboznami odvolateľa s výsledkami doplneného konania a zmení ako skutkový základ rozhodnutia (pričom takýto skutkový základ tu v čase vydania prvostupňového rozhodnutia nebol a ani nemohol byť, keďže v čase vydania prvostupňového rozhodnutia ešte v žalobcovom prípade nemalo dôjsť k plneniu služby) tak aj právnu kvalifikáciu, odvolací orgán vlastne jednoznačne ukráti daňový subjekt o jedno zo základných zákonom stanovených práv, a to práva podať odvolanie. Pokiaľ zákon o správe daní v § 46 ods. 4 ako jednu z obsahových náležitostí odvolania vymedzuje aj uvedenie rozporu s právnymi predpismi, je nutné, aby daňový subjekt bol s dôvodmi stanovenia dane oboznámený riadne a včas tak, aby mohol odvolanie so všetkými náležitosťami podať. To, že predloženými dôkazmi v následnom súdnom konaní sa odmietol súd zaoberať a prihliadať na ne, je práve a len jednoznačným potvrdením žalobcom namietaných

zásadných procesných väd konania, ktorými bol závažným spôsobom ukrátený na svojich právach. Ďalšie závažné porušenie zásady zákonnosti žalobca vidí v dĺžke trvania daňovej kontroly. V zmysle Nálezu Ústavného súdu SR č. III. ÚS 24/2010-57 nerešpektovanie maximálnej dĺžky trvania daňovej kontroly je porušením zásady primeranosti a zásady zákonnosti v daňovom konaní. Protokol o daňovej kontrole prerokovaný po uplynutí zákonnej lehoty na vykonanie daňovej kontroly je nezákonným dôkazom a pokračovanie v daňovej kontrole po uplynutí zákonnej lehoty je nezákonným zásahom. V kontexte uvedeného zásadného nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky žalobca poukazuje na to, že daňová kontrola u neho bola vykonávaná od 4.2.2008 do 18.11.2008, t.j. viac ako 6 mesiacov. Daňový úrad Trnava síce oznámil žalobcovi svojím Upovedomením č. 649/320/49497/2008/Mo,Št zo dňa 27.6.2008, že lehotu na vykonanie daňovej kontroly predĺžil nadriadený orgán do 28.11.2008, avšak v rozpore s § 15 ods. 18 zákona o správe daní neoboznámil daňový subjekt s dôvodmi na jej predĺženie. Vzhľadom na skutočnosť, že do úradnej korešpondencie medzi správcom dane a žalovaným, ktorý túto lehotu predĺžil, bolo žalobcovi umožnené nahliadnuť až v rámci nahliadnutia do súdneho spisu, žalobca nemohol v predsúdnom konaní vzniesť v rámci odvolania námietku nezákonného predĺženia tejto kontroly, má však za to, že vzhľadom na citovaný nález ide o tak závažnú vadu konania, na ktorú je súd povinný prihliadať ex offo. V súlade s § 15 ods. 17 zákona o správe daní síce môže byť lehota na vykonanie kontroly primerane predĺžená, avšak musí byť splnená zákonná podmienka na tento postup, ktorou je, že sa jedná o zložitý prípad. To, že toto predĺženie nemá byť automatické a má sa tak diať skutočne iba vo výnimočných prípadoch daných svojou zložitou svedčí aj fakt, že zákonodarca zveril právomoc predĺžiť túto lehotu až nadriadenému orgánu. Ten by mal najmä rešpektujúc princíp proporcionality šetriť, či sú splnené podmienky na predĺženie tak závažného zásahu do subjektívnych práv daňového subjektu, akým je daňová kontrola. Zo spisu (listiny v spise predloženom žalovaným označené pod č. 7 a 8) vyplýva, že jediným dôvodom žiadosti správcu dane o predĺženie lehoty bolo neobdržanie odpovede dožiadaného správcu dane (žalobca podotýka, že zo spisu je zrejmé tiež, že listina, ktorá bola predmetom dožiadania zo dňa 6.5.2008, ktoré sa uvádza ako dôvod pre predĺženie lehoty, bola v dispozícii dožiadaného správcu dane už v marci 2008, mohol ju teda obratom zaslať) a následný záujem správcu dane postupovať v striktnom rozpore s právami daňového subjektu, medzi ktoré o.i. patrí právo na dvojstupňové konanie, a to tým, že požiada o "metodické usmernenie, či na základe predložených dokladov vznikla daňová povinnosť..."

Z oznámenia žalovaného, ktorým predĺžil lehotu na vykonanie daňovej kontroly vôbec nie je možné zistiť, na základe akých skutočností vyhodnotil tento prípad žalobcu ako zložitý, resp. aké boli dôvody na predĺženie lehoty na vykonanie daňovej kontroly u žalobcu. Postup žalovaného je teda nepreskúmateľný najmä s ohľadom na nevyhnutnosť vysporiadať sa s požiadavkou splnenia zákonnej podmienky na predĺženie lehoty na vykonanie daňovej kontroly ako aj s ohľadom preskúmateľnosti, či žalovaný rešpektoval základné ústavné princípy pri tomto postupe, a to najmä už uvedený princíp proporcionality. Z daňového spisu je zrejmé, že nadriadený orgán nemal k dispozícii celý spis, aby bol schopný vyhodnotiť závažnosť a zložitnosť prípadu a postup správcu, jeho postup možno hodnotiť len ako svojvôľu pri rozhodovaní o predĺžení lehoty. K právnemu názoru Krajského súdu v Trnave, v ktorom sa stotožnil so závermi žalovaného, že žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno tým, že dostatočne nepreukázal, že zmluvne dohodnuté služby, ku ktorým sa platby vopred mali viazať, mali byť poskytnuté, žalobca uviedol, že v prvostupňovom konaní predložil všetky zmluvné dokumenty, ktoré mal k dispozícii, z ktorých vyplýva obsah služby, ktorú mu mal jeho dodávateľ - spoločnosť PCS poskytnúť, a to vykonanie prieskumu trhu (bližšia špecifikácia predmetu plnenia je obsiahnutá v čl. IX zmlúv) v zmluvách špecifikovaných teritóriách. Daňový úrad obsah týchto zmlúv v konaní nespochybnil. Služba mala byť poskytnutá až po vydaní prvostupňového rozhodnutia, preto žalobca reálne iné doklady v tom čase nemohol mať k dispozícii. Žalovaný v rámci odvolacieho konania doplnil dokazovanie, žalobca mu v rámci neho poskytol všetky relevantné doklady, ktoré mal k dispozícii (Dodatky k zmluvám o prieskume trhu, Dodatky ku komisionárskym zmluvám, Zmluvu o úprave vzájomných práv a povinností, Preberacie protokoly o odovzdaní a prevzatí správ o prieskume trhu, faktúry, Plány prieskumu trhu – vid'. Zápisnicu o ústnom pojednávaní č. 649/320/13300/2009/Mo,Št zo dňa 6.3.2009 v spise). Zároveň na ďalších ústnych pojednaniach (vid'. zápisnice č. 649/320/14772/2009/Mo,Št zo dňa 12.3.2009 a č. 649/320/16130/2009/Mo,Št zo dňa 18.3.2009) vysvetlil, ako prebehlo odovzдание výsledkov prieskumu a že z dôvodu povinnosti zachovávať obchodné tajomstvo, ku ktorej sa zaviazal v Zmluve o úprave vzájomných práv a povinností, si nevyhotovil žiadne fotokópie predmetných správ ani sprievodnej dokumentácie. Žalobca poukazuje na skutočnosť, že v tomto konaní z postupu žalovaného nevyplývalo, že predložené doklady, o ktorých bol žalobca presvedčený, že jednoznačne preukazujú dodanie služby, považuje za nevierohodné alebo sporné. Mal za to, že dostatočne zdôvodnil, prečo ďalšími vyžiadanými dokladmi nedisponuje, toto jeho

zdôvodnenie v priebehu odvolacieho konania žalovaný ani raz nespochybnil. Žalovaný ani raz po tomto vysvetlení žalobcu, prečo nedisponuje požadovanými dokladmi, nevyzval žalobcu, aby tieto zabezpečil, inak neuzná dodanie služby za uskutočnené. Žalobca následne na základe odôvodnenia rozhodnutia žalovaného požiadal svojho obchodného partnera - spoločnosť WINGZ COMPANY z Hong Kongu (subjekt v prospech ktorého muselo byť obchodné tajomstvo zachovávané), aby mu poskytol pomoc v následnom konaní. Na základe uvedeného zástupca spoločnosti p. Yeung Fei Pang poskytol čestné vyhlásenie zo dňa 10.10.2009, ktorým potvrdil skutočnosti deklarované žalobcom, počas svojho pobytu v SR svoj podpis na tomto čestnom vyhlásení úradne osvedčil. Následne pre účely súdneho konania poskytol výsledky marketingového prieskumu, ktoré boli spolu s úradnými prekladmi doručené súdu (vid'. spis). Uvedené dôkazy jednoznačne preukazujú tvrdenie žalobcu o poskytnutí služby. Vzhľadom na priebeh daňového konania, najmä na hore zdôvodnené porušenia zásady súčinnosti v odvolacom konaní, dôsledkom ktorej bolo, že sa žalobca až zo žalobou napadnutého rozhodnutia dozvedel, že ním predložené dôkazy žalovaný spochybňuje, a tým aj poskytnutie služieb, nemožno súhlasiť so záverom súdu, že na dôkazy - doložené výsledky prieskumov, súd pri svojom rozhodovaní nemôže prihliadať. Čo sa týka súdom tvrdeného upustenia od námietky o možnom ohrození obchodného tajomstva, žalobca uvádza, že už v žalobe uviedol, že sa bude pokúšať získať od svojho obchodného partnera relevantné dôkazy, ktoré nemá z dôvodu, že si nemohol pre povinnosť zachovávať obchodné tajomstvo, vyhotoviť žiadne kópie listín. Obchodný partner mu tieto sprístupnil na predloženie súdu, súčasne so svojím čestným vyhlásením (tento dôkaz bol tiež v žalobe uvedený). Nedošlo preto k upusteniu od tejto námietky, tak ako to vyhodnocuje súd. Ten, v koho prospech bolo obchodné tajomstvo zachovávané, sám poskytol požadované listiny a súhlasil s ich predložením súdu. Proti zdôvodneniu súdu, že daňové konanie sa riadi zásadou prejednávavou a nie vyhľadávavou a teda dôkazné bremeno leží na daňovníkovi, žalobca uvádza, že táto zásada ale nezavazuje žalovaného povinnosti uloženej mu § 29 ods. 2 zákona o správe daní, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, pričom nie je viazaný iba návrhmi daňových subjektov. Žalobca dôkazy - správy o výsledkoch prieskumu v priebehu konania jasne označil, zdôvodnil prečo tieto nemá vo svojej moci, vysvetlil, že sa zaviazal dodržať obchodné tajomstvo. Žalovaný jediný disponuje právomocou v danom prípade uložiť edičnú povinnosť subjektu, ktorý predmetný dôkaz má vo svojej moci. Žalovaný, aj vzhľadom na citované ustanovenie zákona,

mal a mohol túto právomoc využiť a to najmä v situácii, kedy žalobcu neoboznámil s tým, že ním predložené dôkazy nepovažuje za dostatočné, a teda žalobca ani nemohol vedieť, že sa má pokúsiť požiadať svojho obchodného partnera o ich sprístupnenie žalovanému. Žalobca ďalej namietal, že prvostupňový súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vôbec nevysporiadal s dôkazmi predloženými žalobcom na pojednávaní, ktorými žalobca poukazoval na zámernú účelovosť hodnotenia dôkazov zo strany žalovaného, dôkazmi, ktoré jednoznačne spochybňuje ako závery uvedené v prvostupňovom rozhodnutí, tak aj závery žalovaného v napadnutom rozhodnutí, s ktorými sa však prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozsudku v celosti stotožnil. Žalobca predložil súdu Protokol o daňovej kontrole na daň z príjmov za rok 2008 zo dňa 7.4.2010, ktorú u neho vykonal ten istý správca dane, ktorý spochybnil existenciu transakcií odôvodňujúcich uplatnený nadmerný odpočet. Z predloženého protokolu je zrejmé, že platby, spochybňované správcom dane i žalovaným v žalovanom rozhodnutí, boli následne (táto kontrola začala krátko po vydaní žalovaného rozhodnutia 15.6.2009, žalované rozhodnutie bolo vydané dňa 3.6.2009) na účely dane z príjmov akceptované bez najmenšieho spochybnenia ich existencie, resp. existencie služieb, ku ktorým sa viažu. Neobstojí tu tvrdenie žalovaného uvedené na pojednávaní, že pracovníci v danom prípade nekontrolovali pôvod ani kolobeh finančných prostriedkov. Z uvedeného protokolu jednoznačne vyplýva, že daňové orgány účelovo hodnotia tie isté transakcie diametrálne odlišne na účely DPH a dane z príjmov, resp. spochybňujú ich existenciu na účely priznania odpočtu DPH (a to len a len preto, že iný daňový subjekt si nesplnil svoju povinnosť priznanú vlastnú daňovú povinnosť aj zaplatiť, a v snahe preniesť bremeno tohto nezaplatenia zo štátu na žalobcu), avšak v plnom rozsahu tie isté transakcie bez výhrad akceptujú na účely posúdenia príjmov a výdavok pri dani z príjmov. To však nie je možné. Jedna a tá istá transakcia buď je alebo nie je zaplatenou zálohou za služby, buď je alebo nie je pôžičkou. Žalobca poukázal na to, že tento dôkaz nemohol použiť v odvolacom konaní, nakoľko táto kontrola bola vykonaná až po právoplatnom skončení konania, výsledkom ktorého bolo žalobou napadnuté rozhodnutie. Prvostupňový súd bol takto závažným dôkazom, spochybňujúcim závery žalovaného v rozhodnutí, povinný sa zaoberať a vysporiadať, najmä vzhľadom na to, že sa v úplnosti priklonil k hodnoteniu dôkazov a záverom žalovaného spochybňujúcim zálohové platby a následne aj poskytnutie služby. Prvostupňový súd však túto povinnosť porušil a s uvedeným dôkazom sa nevysporiadal. Žalobca je presvedčený, že žalovaný sa v danom prípade nevysporiadal s ním spochybňovanými zmluvnými vzťahmi medzi

uvedenými spoločnosťami, jeho odôvodnenie je zmätočné, vnútorne rozporné a preto zásadne nepreskúmateľné, z hľadiska splnenia podmienok na aplikáciu ustanovenia § 2 ods. 6 zákona o správe daní, o ktoré opiera svoje rozhodnutie. Aj preto žalobca nesúhlasí s názorom prvostupňového súdu, že sa záver daňových orgánov opiera o logické argumenty, na základe ktorých vyhodnotili uskutočnené bankové prevody ako účelové, neosvedčujúce, že došlo k úhrade uplatnených preddavkových faktúr v celom rozsahu a trvá na tom, že jeho žalobná námietka, ktorou nesúhlasil so spochybňovaním preukázania zaplatenia celkovej fakturovanej sumy, je oprávnená a dôvodná.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. a § 211 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

Podľa ust. § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy. Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť (§ 244 ods. 3 O.s.p.).

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom

správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Jednou zo základných zásad daňového konania je zásada zákonnosti, ktorá ustanovuje povinnosť pre správcu dane v daňovom konaní postupovať v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi (§ 2 ods. 1 zákona o správe daní). V zmysle zásady súčinnosti (§ 2 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb.) správca dane postupuje v daňovom konaní v úzkej súčinnosti s daňovými subjektmi. Pre daňovú kontrolu a daňové konanie je jednou z najvýznamnejších zásad tzv. zásada voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb.), podľa ktorej správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo. Ďalšou dôležitou zásadou daňového konania je zásada rovnosti (§ 2 ods. 7 zákona č. 511/1992 Zb.), podľa ktorej všetky daňové subjekty majú v daňovom konaní rovnaké práva a povinnosti a ktorá vo svojej podstate vychádza z ústavnej zásady rovnosti účastníkov (čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky).

Účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Zákon o správe daní a poplatkov preto zakotvuje oprávnenia daňových orgánov, aby mohli zisťovať, či daňové subjekty si splnili svoje povinnosti stanovené príslušnými hmotnoprávnymi predpismi. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, zákon o správe daní a poplatkov obsahuje osobitnú úpravu zisťovania preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

Podľa § 2 ods. 1 zákona o správe daní v daňovom konaní sa postupuje v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ostatných osôb zúčastnených v daňovom konaní.

Podľa § 2 ods. 3 zákona o správe daní správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo.

Podľa § 2 ods. 6 zákona o správe daní pri uplatňovaní daňových predpisov v daňovom konaní sa berie do úvahy vždy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre určenie alebo vybratie dane.

Z ustanovení § 29 ods. 1 a ods. 2 zákona o správe daní vyplýva, že dokazovanie vedie správca dane, ktorý vedie daňové konanie, pričom dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Podľa § 29 ods. 4 zákona o správe daní ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti, a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

Podľa § 29 ods. 8 zákona o správe daní daňový subjekt preukazuje všetky skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Podľa § 19 ods. 4 zákona o DPH ak je platba prijatá pred dodaním tovaru alebo služby, vzniká daňová povinnosť z prijatej platby dňom prijatia platby.

Podľa § 49 ods. 1 zákona o DPH právo odpočítať daň z tovaru alebo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

Podľa § 49 ods. 2 zákona o DPH platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odseku 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň:

- a/ voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktorú sú alebo majú byť platiteľovi dodané,
- b/ ním uplatnená z tovarov a služieb, pri ktorých je povinný platiť daň podľa § 69 ods. 2 až 4, 7 a 9 až 12,
- c/ ním uplatnená pri nadobudnutí tovaru z iného členského štátu podľa § 11 a § 11a,
- d/ zaplatená správcovi dane v tuzemsku pri dovoze tovaru.

Podľa § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH, právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a/ má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71.

Podľa § 250i ods. 1 O.s.p. pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia.

Z administratívneho spisu žalovaného mal i Najvyšší súd SR za preukázané, že Daňový úrad Trnava vykonal u žalobcu ako platiteľa dane z pridanej hodnoty daňovú kontrolu za rok 2007. Na základe výsledkov daňovej kontroly vyhotovil správca dane príslušný protokol zo dňa 17.10.2008, ktorý so žalobcom prerokoval a doručil mu ho dňa 18.11.2008.

Správca dane následne svojím rozhodnutím zo dňa 19.11.2008 na základe výsledkov daňovej kontroly znížil žalobcovi ako platiteľovi dane z pridanej hodnoty nadmerný odpočet, ktorý uviedol žalobca v daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie november 2007 o sumu 34.021.544,--Sk a priznal mu z titulu nadmerného odpočtu 7.293,--Sk.

V predmetnej veci bol žalobca na jednej strane komisionárom spoločnosti WINGZ COMPANY Hong Kong, pre ktorú sa na základe zmlúv č. 2007/1, 2007/2, 2007/3 a 2007/4 zo dňa 14.1.2007 zaviazal k povinnosti, že do 31.12.2008 vykoná prieskum a analýzu trhu

na území Indie, Ruska, Nemecka a Francúzska za účelom potenciálneho umiestnenia a vývozu bližšie nešpecifikovaného tovaru komitenta na údajne príslušný európsky trh a na strane druhej bol žalobca vo vzťahu k spoločnosti Promotion Consulting Slovakia, s.r.o. na základe zmlúv č. PC-BV 2007-001 až 004 v pozícii objednávateľa prieskumu trhu taktiež na území Indie, Ruska, Nemecka a Francúzska v segmente predaja všeobecne vymedzených produktov za účelom strategického vstupu bližšie neidentifikovanej zahraničnej osoby na príslušný trh a po získaní know-how na základe dohody realizovať podporu a prezentáciu splnomocniteľa ako dodávateľa produktov na príslušnom trhu.

Na základe uvedených zmlúv obchodná spoločnosť Promotion Consulting Slovakia, s.r.o. vyhotovila príslušné faktúry, ktoré zaslala žalobcovi ako platiteľovi a na týchto faktúrach zaevidovaných pod internými číslami DF07/119-DF07/122 bol uvedený peňažný ústav obchodnej spoločnosti Promotion Consulting Slovakia, s.r.o. a to Č., a.s. číslo účtu: X., pobočka: Bratislava s tým, že majiteľom tohto účtu je obchodná spoločnosť MOBILE TRADING CZ, s.r.o. Tento účet bol otvorený na pobočke v Trnave na Štefánikovej ulici. Príslušné fakturované sumy uhradil platiteľ dňa 29.11.2007 z čísla účtu: X. s názvom účtu: I. B. V. – B.-c.) na účet číslo X. s názvom účtu M. T., s.r.o.

Daňový úrad Trnava prostredníctvom dožiadaného správcu dane a to Daňového úradu Košice I preveroval, či daňový subjekt Promotion Consulting Slovakia, s.r.o. prijal platby v sumách, ako boli fakturované platiteľovi a či účet, na ktorý platiteľ uhradil fakturované sumy patrí obchodnej spoločnosti Promotion Consulting Slovakia, s.r.o. Ing. D. K. za uvedenú obchodnú spoločnosť na základe plnomocenstva predložila dožiadanému správcovi dane účtovné doklady a z výpisu z účtu Č., a.s., číslo: X. za obdobie od 1.11.2007 do 30.11.2007 názov účtu: P. C. S., s.r.o. bolo preukázané, že platiteľ dňa 29.11.2007 na tento účet v skutočnosti neuhradil žiadnu finančnú čiastku.

Daňovému úradu Trnava bola platiteľom predložená Zmluva o pôžičke uzavretá medzi veriteľom Promotion Consulting Slovakia, s.r.o. a dlžníkom MOBILE TRADING CZ, s.r.o., ktorá zmluva odkazuje na Dohodu o používaní bankového účtu zo dňa 25.11.2007, ktorou povinný subjekt MOBILE TRADING CZ, s.r.o. umožnil oprávnenému využívať svoj bankový

účet č. X. na prijímanie jeho bezhotovostných a iných bežných obchodných platieb. Daňový úrad Trnava preto prostredníctvom Daňového úradu Košice I preveroval i tieto skutočnosti, pričom dožiadanému správcovi dane ani na základe opakovaného predvolania nebola zo strany príslušnej košickej obchodnej spoločnosti (Promotion Consulting Slovakia) predložená Dohoda o používaní bankového účtu zo dňa 25.11.2007. Správca dane navyiac zistil, že Ing. V. B. v čase podpisu Zmluvy o pôžičke nebol konateľom spoločnosti Promotion Consulting Slovakia, s.r.o.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti aj podľa názoru Najvyššieho súdu SR postupoval správca dane jednoznačne správne, keď neuznal žalobcovi odpočet DPH 19% vo výške 34.021.544,--Sk z faktúr č. P-C 20070008 až 11, ktoré boli vystavené spoločnosťou Promotion Consulting Slovakia, s.r.o., pretože táto obchodná spoločnosť neprijala od platiteľa platby z predmetných faktúr na účet a to pred dodaním služieb. Za daného skutkového a právneho stavu platiteľovi teda nemohlo vzniknúť právo na odpočet dane (§ 19 ods. 4 zák. č. 222/2004 Z. z.).

Odvolaací súd v zhode s krajským súdom ako i žalovaným je toho názoru, že uvedené konania príslušných obchodných subjektov majú nesporne za následok vznik pochybností o pravdivosti finančných transakcií a o zaplatení dane vopred oprávnenému subjektu. Taktiež ako vyplýva z listinných dôkazov nachádzajúcich sa v administratívnom spise, nepotvrdilo sa tvrdenie žalobcu, že by údajný príjemca Promotion Consulting Slovakia, s.r.o. odviezol príslušnú daň. Správne konštatuje krajský súd, že už samotné neodvedenie dane, keď na druhej strane bolo uplatnené odpočítanie dane, má za následok vznik pochybností o účele a legálnosti predmetných obchodov a finančných transakcií.

Taktiež odvolaací súd súhlasí s krajským súdom, keď uvádza, že z dôkazov získaných správcu dane v priebehu daňovej kontroly žalobcu ako aj spoločnosti TELEXIS, s.r.o., ktoré predstavujú výpisy z účtov daňového subjektu MOBILE TRADING, s.r.o. a TELEXIS, s.r.o. vyplynulo, že nikdy neprišlo k zaplateniu preddavkov v celej fakturovanej sume, ale tieto tri subjekty si medzi sebou posúvali sumy neprevyšujúce 33.400.000,--Sk tým spôsobom, že najskôr bola určitá suma poskytnutá spoločnosťou TELEXIS, s.r.o. ako pôžička daňovému subjektu (žalobcovi), ktorý z nej zaplatil časť jednej z preddavkových faktúr na účet MOBILE TRADING CZ, s.r.o., ten následne približne obdobnú sumu poskytol spoločnosti TELEXIS, s.r.o. ako

pôžičku a TELEXIS, s.r.o. ju vzápätí po pripísaní na účet poskytol ako pôžičku daňovému subjektu, ktorý z nej zaplatil časť ďalšej z preddavkových faktúr na účet MOBILE TRADING CZ, s.r.o., ktorý ju po pripísaní na účet opäť poskytol spoločnosti TELEXIS, s.r.o. ako pôžičku, ten následne ako pôžičku daňovému subjektu. V priebehu jediného dňa v rámci reťazca týchto subjektov sa posúvala ako pôžička stále približne rovnaká suma peňažných prostriedkov.

Najvyšší súd SR sa taktiež stotožňuje s argumentáciou žalovaného, že účelovosť transakcií – platieb vopred vyplýva aj zo skutočnosti, že žalobca vedome uzatvoril pre neho nevýhodný obchod, keď na základe uzavretých komisionárskych zmlúv mal do 31.12.2008 vykonávať prieskumy a analýzy trhov Indie, Ruska, Nemecka a Francúzska, za čo mu od komitenta mala byť vyplatená záloha vo výške 75% dohodnutej odmeny, t.j. 6.994.000 € nepodliehajúca DPH, pričom žalobca sa za tieto služby dodané spoločnosťou Promotion Consulting Slovakia, s.r.o. zaviazal zaplatiť zálohu vo výške 80% z dojednanej odmeny t.j. 8.009.890 € včítane DPH do 14 dní od uzavretia zmluvy dňa 27.11.2007 t.j. rok vopred.

Najvyšší súd SR je toho názoru, že vzhľadom na všetky okolnosti uzavretia príslušných zmlúv a nepredloženie dôkazov platiteľom dane o skutočnom poskytnutí zmluvne dohodnutých služieb daňovým orgánom, vyplýva potom logický záver, že jediným účelom i napriek formálnemu deklarovaniu podmienok vyplývajúcich zo zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty bolo iba získanie nadmerného odpočtu, pričom konanie žalobcu vzhľadom na skutkové okolnosti posudzovanej veci postráda akýkoľvek ekonomický zmysel a preto takémuto konaniu daňového subjektu nemožno prostredníctvom daňového práva poskytnúť pre daňové účely príslušnú ochranu v rámci súdneho prieskumu.

Taktiež tvrdenia žalobcu o tom, že príslušné dôkazy o zmluvne dohodnutých službách nemohol správcovi dane poskytnúť i s poukazom na ochranu predmetu zmluvy v zmysle zákonnej úpravy obchodného tajomstva, považuje i odvolací súd za právne irelevantné a účelové. Správne konštatuje krajský súd, že predložené zmluvy o úprave vzájomných práv a povinností, ktoré mu pod hrozbou vysokej sankcie zabraňovali urobiť si kópie služieb, ktoré už mali byť vykonané a písomnosti, ktoré mali preukazovať ich odovzdanie WINGZ COMPANY Hong

Kong, nemôžu byť akceptované na daňové účely a nemôžu byť relevantným odôvodnením absencie konkrétnych dôkazov.

Žalobca ako i jeho zmluvní partneri si v danom prípade musia uvedomiť, že v danom prípade správca dane je príslušným orgánom štátu, ktorý je oprávnený oboznamovať sa i s obchodným tajomstvom a postup v súvislosti s nakladaním s obchodným tajomstvom je zákonným spôsobom upravený v Obchodnom zákonníku.

Vzhľadom na uvedené, pokiaľ preto žalobca doložil až krajskému súdu po podaní žaloby výsledky prieskumov objednaných žalobcom u spoločnosti Promotion Consulting Slovakia, s.r.o., postupoval krajský súd súladne so zákonom, keď na takéto dôkazné prostriedky neprihliadal (§ 250i ods. 1 O.s.p.) a na takéto dôkazy nemal povinnosť prihliadnuť ani ex offo.

Najvyšší súd SR sa taktiež stotožňuje s argumentáciou krajského súdu, že dôkazy, ktoré správca dane získal od dožiadaného správcu dane, nemožno považovať za dôkazy získané nezákonným spôsobom a v tomto smere považuje odvolací súd tvrdenia žalobcu za účelové.

Pokiaľ žalobca namietal, že žalovaný postupoval v rozpore s ust. § 15 ods. 17 zák. č. 511/1992 Zb., keď predĺžil lehotu na vykonanie daňovej kontroly, tak Najvyšší súd SR sa s touto argumentáciou žalobcu nestotožnil. V danom prípade je potrebné poukázať na zložitosť daného prípadu, ktorá skutočne oprávnene odôvodňuje postup žalovaného, keď predĺžil lehotu na vykonanie príslušnej daňovej kontroly. Z administratívneho spisu žalovaného totiž vyplýva, že žalobca neposkytoval potrebnú súčinnosť správcovi dane pri predkladaní dôkazných prostriedkov (§ 29 ods. 8 zák. č. 511/1992 Zb.). Taktiež z administratívneho spisu žalovaného vyplýva, že i dožiadaný správca dane mal problém s obchodnou spoločnosťou Promotion Consulting Slovakia, s.r.o., ktorá spoločnosť najskôr príslušnú súčinnosť dožiadanému správcovi dane neposkytovala a to napriek tomu, že doručenie predvolania jej bolo k miestne príslušnému správcovi dane vykazované. Napokon bolo potrebné dožiadanie prostredníctvom Daňového úradu Košice I opätovne vykonať po tom, čo sa správca dane Daňový úrad Trnava oboznámil s pôvodnými zisteniami z prvého dožiadania.

Odvolací súd považuje tvrdenia žalobcu o neexistencii zákonného dôvodu na predĺženie daňovej kontroly za účelové, pretože i v dožiadaní sa riešili také závažné skutočnosti, ktoré v konečnom dôsledku pri vyhodnotení dôkazných prostriedkov zohrali významnú úlohu, aby daňové orgány mohli v podstate vysloviť záver, že požiadavka žalobcu na vrátenie nadmerného odpočtu DPH vo výške 34.021.544,--Sk je v rozpore so zákonom. Podľa názoru Najvyššieho súdu SR správca dane v danom prípade postupoval pri výkone daňovej kontroly účelne a daňovú kontrolu ukončil v primeranej lehote v kontexte so zložitou daného prípadu a taktiež je možné konštatovať, že jednotlivé kroky daňovej kontroly po sebe nasledovali v primeraných časových intervaloch, ktoré skutočnosti nasvedčujú tomu, že výkon daňovej kontroly nebol svojvoľný.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti možno dôvodne konštatovať, že závery daňových orgánov sa opierajú o logické argumenty, keď reťazenie jednotlivých platieb na účtoch v rámci jednej banky, prebiehajúcich medzi účtom žalobcu, spoločnosti MOBILE TRADING CZ, s.r.o. (disponujúcej finančnými prostriedkami spoločnosti Promotion Consulting Slovakia, s.r.o.) a TELEXIS, s.r.o. vyhodnotili ako účelové bankové prevody.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní napadnutých rozhodnutí správnych orgánov dospel k záveru, že námietky žalobcu vznesené v odvolaní nie sú dôvodné, a preto podľa § 250ja ods. 3 druhá veta O.s.p. a § 219 ods. 1, 2 O.s.p. napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil.

O náhrade trov konania odvolací súd rozhodol podľa 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250k ods. 1 O.s.p. a § 246c O.s.p. Žalobca nemal úspech vo veci, preto mu súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal a žalovanému náhrada trov konania neprislúcha.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave, dňa 22. augusta 2012

JUDr. Elena Kováčová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Peter Szimeth

